

1. Een gebed uit de gevangenis

Paulus bidt, terwijl hij gevangen zit in Rome, zo rond het jaar 60. Paulus weet dat zijn leven aan een zijden draad hangt. Binnenkort zal hij terecht moeten staan voor de keizer, en dan is de kans heel reëel dat hij de doodstraf moet ondergaan. Uiteindelijk is dat ook gebeurd, al kán het zijn dat dat gebeurd is na een tweede gevangenschap in Rome. Dat weten we niet helemaal zeker, of Paulus één keer gevangen heeft gezeten in Rome, en daarna om het leven gebracht is, of dat hij eerst nog weer vrij gekomen is, en vervolgens opnieuw gevangen gezet en toen geëxecuteerd. Maar in ieder geval: hij zit in de cel. En daar, in die kerker, daar buigt hij zijn knieën. Vers 14: 'Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader...'

En wat bidt Paulus dan? Je zou zeggen: hij smeekt om vrijgelaten te worden. Hij bidt om kracht, om vol te houden. Noem maar op. Misschien heeft hij dat ook wel gedaan, maar het staat hier niet. Nee, hier staat, dat hij bidt om kracht voor de Efeziërs! De kracht van de Heilige Geest. 'Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader...' en dan vers 16: '... opdat Hij u

geve, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens, opdat Christus door het geloof in uw harten woning mag maken.'

Zelfs in de gevangenis denkt Paulus aan zijn broeders en zusters in andere plaatsen. Dat gebeurt vandaag de dag ook. Op deze Zondag voor de lijdende kerk bidden we voor onze broeders en zusters in Noord-Korea, in China, in moslimlanden. En ik hoop dat het voor ons allemaal een stimulans is om voortdurend voor hen te blijven bidden, niet alleen vandaag. Maar weet u dat zij ook voor ons bidden? Dat er vanuit de gevangnissen gebeden wordt voor de kerk in het Westen? Straks kunt u kaarten schrijven aan mensen die om hun geloof gevangen zitten of vervolgd worden. Het is zo goed als zeker dat degenen die ze ontvangen, voor u zullen bidden. En wij hebben het gebed van onze broeders en zusters heel hard nodig. Wan de duivel heeft allerlei pijlen op zijn boog. In het éne land probeert hij de christenen met geweld uit te roeien. In het andere land probeert hij de christenen met luxe en welvaart bij God vandaan te trekken. En u ziet het in ons land: die laatste strategie van de duivel is veel effectiever!

De vervolgte kerk heeft ons gebed hard nodig, maar misschien hebben wij nog harder het gebed van de vervolgte kerk nodig. Wij zijn één geheel, één familie, en alleen samen kunnen we meer gaan ontdekken van

wie God is. Dat is wat Paulus schrijft in het volgende vers, vers 18: 'Geworteld en gegrond in de liefde, zult gij dan, *samen met alle heiligen*, in staat zijn te vatten hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid van God.'

2. Wie is er een 'heilige'?

'Samen met alle heiligen.' Heiligen, weet u wie dat zijn? Dat zijn geen supermensen. Geen geloofsreuzen. Nee, heiligen, dat zijn u en jij en ik. Wanneer ben je heilig? Als je ge-heilig-d bent, door God Zelf apart gezet. Want dat is de letterlijke betekenis van 'heilig': apart gezet door God. Heiligen zijn niets beter dan anderen. Integendeel! Als je hebt leren buigen voor Jezus Christus, beseft je meer dan ooit hoe ónheilig je bent, hoe je in Gods ogen aan alle kanten tekort schiet, hoe vaak je God verdriet doet. Maar je hebt één ding geleerd: dat je mag vertrouwen op de genade van God, omdat Jezus stierf voor al je zonden. Omdat Hij Zijn leven gaf en daarmee jouw leven schoonspoelde. Als je gelooft in Jezus Christus, ben je rein! In Gods ogen ben je volmaakt, ook al blijf je je soms wanhopig afvragen waarom het niet in je leven. Je mag schuilen bij Hem. Zó mag je aan het Avondmaal komen, niet als een volmaakte, maar wél als een heilige! Heilig verklaard door Jezus Zelf!

En daar, aan het Avondmaal, beseffen we: we zijn één lichaam, het lichaam van Christus. Wij kúnnen niet zonder elkaar. En wij mogen niet zonder elkaar. Alleen samen met anderen, samen met álle heiligen, krijgen we zicht op wie God is: op de 'breedte en de lengte en de hoogte en de diepte'. Dat zijn geen wiskundige dimensies, nee dat zijn geestelijke dimensies. Alleen samen met alle heiligen kunnen we die breedte en die lengte en die hoogte en die diepte kunnen vatten, 'en', schrijft Paulus, 'te kennen de liefde van Christus'. Dát is dus wat je uiteindelijk ontdekt! Als je zoekt naar de dimensies van het geestelijk leven, als je zoekt naar wie God is, waar kom je dan uit? Bij de liefde van Christus. Hier aan deze tafel vieren we de liefde van Christus. Alleen door ons te richten op die liefde, kijken we God in het hart. In Zijn Vaderhart.

3. 'Samen met alle heiligen' ontdek je de liefde van Christus

'Samen met alle heiligen'. Wij kunnen niet zonder de vervolgte kerk. Want in de levens van vervolgte broeders en zusters zien we waar het écht op aankomt. Dat de liefde van Christus belangrijker is dan wát ook maar op deze wereld. De liefde van Christus gaat al ons kennen te boven. De liefde van Christus is vele malen belangrijker dan ons werk, of ons pensioen, of de waarde van de euro, of onze welvaart, al die dingen waar we ons druk over maken. De liefde van Christus is zélf belangrijker dan onze gezondheid, of ons leven.

In een boek over Cambodja wordt verteld over die vreselijke periode toen de Rode Khmer heerste in dat land, in de jaren '70, onder Pol Pot als leider. Van de 7 miljoen Cambodjanen zijn er tussen 1975 en 1979

ongeveer 2 miljoen vermoord. Velen golden als doelwit, maar zeker ook christenen.

Ik heb hier een boek, *Lijden en leven in overvloed* van Don Cormack (ISBN 978-90-8921-001-2), dat gaat over de kerk in Cambodja. Dat boek bevat vele, vele verhalen over het lijden en het geloof van de christenen in Cambodja. Zo las ik een ooggetuigeverslag over de moord op een christelijk gezin, het gezin van Haim, een christelijke onderwijzer.

Op een dag hadden de leden van Rode Khmer dit gezin eruit gepikt. Ze mochten nog één nacht bij elkaar zijn. De volgende dag zouden ze allemaal gedood worden, door een klap met een schop.

Die nacht troostten ze elkaar, buiten in het bedauwde gras, onder een groep vriendelijke bomen, en ze baden voor elkaar. De volgende ochtend kwamen de tienersoldaten hen halen. Ze werden naar een plek gebracht waar de geur van de dood al hing. Daar moesten ze hun eigen graf graven. Op verzoek van Haim kregen ze toen nog even tijd om zich voor te bereiden op hun dood.

Samen knielden ze neer om het gapende gat in de grond, ze hielden elkaars hand vast. Terwijl Haim de naam van de Heer aanriep, begon hij de leden van de Rode Khmer en de omstanders die van een afstandje toekeken vurig op te roepen om zich te bekeren en het Evangelie te aanvaarden.

Plotseling raakte één van de zoontjes van Haim in paniek. Hij sprong op en verdween in het omliggende struikgewas. Haim sprong ook op, en riep met gebiedende stem dat de Rode Khmer de jongen niet achterna moesten gaan, maar dat hij zelf de jongen zou terugroepen. Iedereen was verbaasd over wat er toen gebeurde.

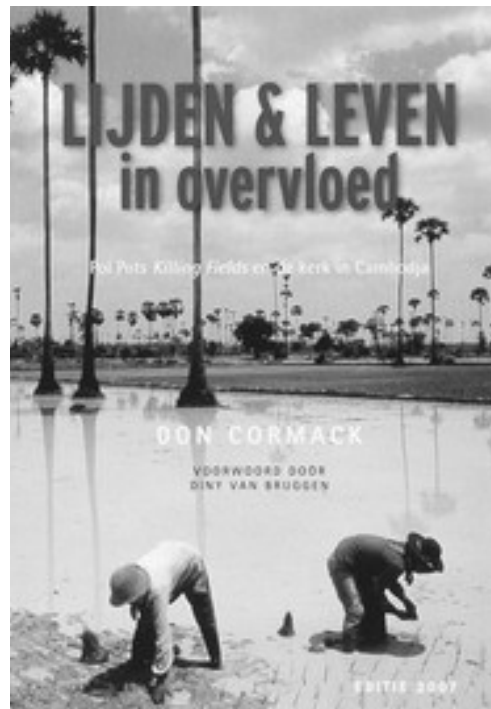
‘Wat heeft het voor zin, mijn zoon,’ riep Haim uit, ‘om als vluchteling nog een paar dagen langer in de wildernis te leven. Je zult gebroken zijn en eenzaam. Voeg je toch bij ons gezin dat nu nog om het graf staat, maar spoedig voor de troon van God zal verschijnen en eeuwig vrij zal zijn in het paradijs.’ Na een paar spannende momenten gingen de struiken opzij, en kwam de jongen huilend te voorschijn. Hij liep langzaam terug naar zijn plaats te

midden van het knielende gezin. ‘Nu zijn we klaar om te gaan’, zei Haim tegen de Rode Khmer. Maar toen durfde geen van de aanwezige soldaten meer de schop op te heffen voor de dodelijke slag op het achtergoofd. Uiteindelijk moest de leider van de Rode Khmer eraan te pas komen, die niet wist wat zich allemaal had afgespeeld. Geen van de toeschouwers die de lichamen van deze christenen zagen vallen in het graf, twijfelde eraan dat hun zielen zouden opvaren naar de hemel, waar de Heer voor hen een plaats had klaargemaakt’ (pagina 242-243).

Wat leren wij van de lijdende kerk? Alléén samen met deze broeders en zusters leren we hoe onvoorstelbaar groot de

liefde van Christus is. Wie die liefde heeft leren kennen, kan zelfs de dood rustig onder ogen zien. Dat blijkt! De liefde van Christus draagt ons, en leidt ons. Dwars door dit leven heen, met al zijn luxe en zijn verleidingen, en met al zijn tegenspoed en ellende. Wie de liefde van Christus heeft ontdekt, heeft het leven gevonden! Eeuwig leven!

Die liefde, die mogen wij nu gaan vieren!
Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl